

Algunes regles essencials de l'educació dels infants

pel Dr. GABRIEL CAPÓ

"Comenceu per estudiar millor els vostres alumnes, car amb tota seguretat no els coneixeu."—J. J. Rousseau.

Sembla natural que per a educar un infant, el primer que cal conèixer és l'infant mateix, el seu caràcter; els pares que compren un objecte, volen enterar-se abans de com funciona, com és. I, amb tot, són molt comptats, en general, els que de forma seriosa han pensat sobre aquest problema (que han considerat resolt confiant-lo al "sentit comú"): ¿Què és un infant? ¿Què s'ha de fer de l'infant? ¿Per què i per a què un infant és un infant? A despertar l'interès sobre aquestes qüestions i donar algunes normes per a enfocar el que cal que sigui l'educació, va adreçat aquest article. Normes tretes precisament de la psicologia del nen, de l'estudi del seu caràcter, de la seva ànima.

Comencem pel veritable principi. Hem de recalcar, per bé que sols sigui de pas, la gran importància que de dia en dia adquireix la nova ciència de l'eugenesia; l'art o ciència de tenir cura de l'infant ja abans del naixement; començant per la selecció dels pares i continuant amb l'aplicació dels principis higiènics als conjuges per tal que tinguin la millor fillada.

Biològicament, els pares aporten als fills sols una petita, petitíssima part de llurs propietats individuals: podem dir, amb la certesa de dir una veritat, i amb la satisfacció que això representa per a l'home intel·lectual, que és més pare el qui forma l'esperit de l'infant, que qui el va engendrar materialment. N'hi ha prou, en efecte, amb considerar que cada cònjuge és una suma, un producte de les qualitats dels seus antecessors, i que les lleis de l'herència confirmen que moltes vegades el pare és sols un transmissor de les qualitats que posseïa l'avi, que ell no tingué o tingué latents, i que així, a través de l'intermediari passen al nen.

Es, doncs, evident, que si el nen no ve preformat, es forma, i que influeix de faiso poderosíssima el medi en que es desenvolupa. Conseqüència: els pares inculquen llurs costums mitjançant el medi. Ja tenim una aplicació pedagògica: és molt més important l'exemple quotidià que un discurs de tant en quant; cal canviar el refrà popular per a fer-li dir: "*l'infant farà el que vosaltres feu, i no el que li diuen que faci*".

El fill no és una propietat del pare, del qual aquest pot fer el que li dongui la gana: en tot cas el pare ha d'aspirar a que el seu fill sigui la seva obra d'art més bella i perfecta. El pare ha d'arribar a l'altruisme — i aquesta actitud mental és indispensable — de fer un fill perfecte pel gust, el plaer íntim de fer un fill perfecte, sense esguardar l'agraïment que es pot esperar del fill que tingué un bon pare. L'agraïment—infal·liblement—vindrà de més a més. El pare no ha de pretendre aprofitar-se del fill

en cap sentit; no són els fills qui han de donar als pares, sinó els pares qui han de donar als fills.

I, diem-ho clar, la tasca de l'educador és de les més ardues i difícils. Podria concretar-se en una sola frase, que ben aplicada és tot un poema: "*Respectar a tota costa la individualitat de l'ésser.*" Per tant, ésser bon pare, significa proporcionar a l'infant un ambient en el qual la seva individualitat es desenrotlli i no s'ofegui. No hi ha cap tendència desaproveitable, per dolenta que sembli. Cap tendència, mai, no ha d'ésser reprimida; cal que sigui sempre aprofitada. Hi ha un camí millor per a lliurar-se del "dolent" que hi ha en cada noi: desviar-lo, donar-li un desenvolupament superior, moralment més elevat, sublimar-lo.

Ofegar una tendència té dues conseqüències funestes: la pèrdua de la tendència, i la quantitat d'energia psíquica que en forma de repressió es tradueix objectivament per odís i antipaties; i subjectivament per malestar i neurosis. Milions de persones sofreixen perturbacions "nervioses" que son, en gran part, resultat de la ignorància i del mal tractament en els primers anys de llur vida. Tot per l'intent d'ofegar brutalment una tendència, en el fons sempre afectiva.

Quan dos col·laboren en una obra, és precís que s'entenguin en la realització de la mateixa. Els futurs pares cal que es posin d'acord sobre el que han de fer amb llurs fills. Són moltíssims els punts sobre els quals cal que arribin a un acord abans de començar la sagrada tasca de l'educació; que no fan referència a la forma ni al com ensenyar (sobre això escauen aquests consells), sinó al que ensenyar. Si els pares no s'entenen en l'educació dels fills, aquesta, serà d'un resultat contraproduent. Si el pare es converteix en el tipus d'home autoritari, despota, la mare fatalment serà negligent. Tothom coneix el tipus d'home que es fica en tots els assumptes de la seva muller, àdhuc als que haurien de romandre absolutament a la seva direcció autònoma, i preté imposar amb el seu manament, el seu criteri. I la mare reacciona des preocupant-se de tots els afers en els quals la seva personalitat ha estat ofegada. Ambdues conseqüències pel fill són igualment perniciosos: abandó de la mare i por al pare. El fill serà el prototipus de l'home tímid, apocal, amargat de la vida, amb una rebellia interior concentrada que l'impedeix ésser feliç, perquè el seu únic problema és lliurar-se del seu disgust interior.

No caure en aquest extrem esmentat, ni en l'altre extrem: ésser enèrgic senzillament. Una personalitat destacada és la virtut pròxima